

PHÙNG QUÁN **TUỔI** **THƠ** **ĐỪ** **ĐỘI**

TẬP

1

TUỔI THƠ DỮ DỘI

Phùng Quán
www.dtv-ebook.com

Thay Lời Tựa

Phùng Quán (1932- 1995) Sinh tại Thừa Thiên - Huế. 13 tuổi tham gia Vệ quốc quân - chiến sĩ Trinh P

sát Trung đoàn 101. (tiền thân là Trung đoàn Trần Cao Vân)

o O o Cả cuộc đời ông Là một nỗi buồn to lớn, đắng đặc của một tâm hồn yêu nước, thương nòi, ngay thẳng, chân thật mà phải chứng kiến quá nhiều bất công dối trá:

"Tôi muốn đục thơ thành đạn Bắn vào tim những kẻ làm càn Những người tiêu máu của dân Như tiêu giấy bạc giả!

Tôi đã đến dự những phiên toà Họp suốt ngày luận bàn xử tội Những con chuột mặc quần áo bộ đội Đục cơm khoét áo chúng ta Ăn cắp máu dân đổi chác đồng hồ Kim phút kim giờ lép gầy như bụng đói"

"Yêu ai cứ bảo là yêu Ghét ai cứ bảo là ghét Dù ai ngon ngọt nuông chiều Cũng không nói yêu thành ghét Dù ai cầm dao dọa giết Cũng không nói ghét thành yêu Tôi muốn làm nhà văn chân thật chân thật trọn đời Đường mật công danh không làm ngọt được lưỡi tôi Sét nổ trên đầu không xô tôi ngã Bút giấy tôi ai cướp giật đi Tôi sẽ dùng dao viết văn lên đá"

"Tôi có quyền gì được no hơn nhân dân tôi một miếng ăn?

Tôi có quyền gì lên xe xuống ngựa Khi gót chân nhân dân tôi nứt nẻ bụi đường?"

"Một niềm yêu tôi không đổi thay Một niềm tin tôi không thay đổi viết trên giấy có kẻ giòng Là nhà văn Tôi đã viết suốt 30 năm là chiến sĩ Tôi là xạ thủ cấp kiện tướng trung đoàn Tôi có thể viết như bắn...

Không có gì đẹp hơn Viết ngay và viết thẳng Là nhà văn Tôi yêu tha thiết Sự ngay thẳng tốt cùng Ngay thẳng thủy chung Của mỗi chữ viết"

"Có những phút ngã lòng Tôi vịn câu thơ mà đứng dậy"

"... Với một Gavroche, Vitor Hugo đã viết nên những trang bất hủ. Trẻ em của chúng ta đã anh dũng, hồn nhiên tham gia cuộc đấu tranh trường kỳ gian khổ cùng với cha, anh; không kém gì những Gavroche trên chiến lũy cách mạng Pháp. Thế mà sách vở viết về mặt này còn quá ít. Nhà văn Việt Nam còn mắc nợ các em rất nhiều.

Với TUỔI THƠ DỮ DỘI, Phùng Quán đã bắt đầu trả nợ một cách chính đáng. Sách dày 800 trang mà người đọc không bao giờ muốn ngừng lại, bị lôi cuốn vì những nhân vật ngây thơ có, khôn ranh có, anh hùng có, vì những sự việc khi thì ly kỳ, khi thì hài hước, khi thì gây xúc động đến ứa nước mắt... Tôi chỉ mong làm sao cho tất cả các em thiếu nhi Việt Nam được đọc sách này"

Nguyễn Khắc Viện

TUỔI THƠ DỮ DỘI

Phùng Quán
www.dtv-ebook.com

Phần Thứ Nhất

"T rừ giặc, ba tuổi vẫn còn hiềm là muộn"

"T

Cao Bá Quát 1.

Một tuần trước ngày Huế nổ súng kháng chiến, dân trong thành phố được lệnh tản cư hết về các vùng quê. Nhưng qua mấy ngày đầu đánh nhau, tin tức thắng lợi từ Mặt trận đưa về đồn dập. Tin thắng lợi một đồn mười, mười đồn trăm, nên đồng bào chắc mẩm tại Tây sắp đầu hàng đến nơi rồi. Do đó, không ai bảo ai, mon men kéo dần về phía thành phố. Họ nóng lòng sốt ruột được mau mau trở về dọn dẹp lại nhà cửa, phố xá, trở về với công việc làm ăn thường ngày.

Cuối cùng họ tụ tập lại đông đúc phía bên này cầu Bao Vinh. Bên kia cầu thuộc khu vực mặt trận A, ai muốn sang phải có giấy phép của Ban chỉ huy Mặt trận cấp.

Như đã thành lệ, tờ mờ sáng là đồng bào túa hết ra đường, kéo đến đứng chen chúc ở đầu cầu, chờ nghe tin tức thắng lợi của Mặt trận đêm qua. Họ chen lấn, ùn ùn mỗi lúc một sát đến chỗ bậc đá bước lên cầu. Nếu không có anh Vệ Quốc Quân cầm ngang khẩu súng trường dài như cây sào chắn vệt đứng gác ngay trước mặt, chắc cả khối người chen chúc này đã tràn qua bên kia cầu như nước vỡ bờ.

Đồng bào nhao nhao hỏi anh lính gác:

- Đêm qua quân ta mần ăn có khá không anh?
- Nện tại Tây ở vị trí mô mà súng, lựu đạn nổ như rang bắp cả đêm rứa?
- Liệu tại hăn sắp sửa "hô-lê-manh" chưa, cho bà con về dọn dẹp nhà cửa, phố xá?

Bị bà con hỏi tối tắm mặt mũi, anh lính gác chỉ còn biết nhăn nhó đề nghị:

- Xin bà con đừng xê xê ra cho tôi một chút! Đừng sát vô tui ri còn biết gác xách làm răng?

Sáng hôm đó, từ trong đám đông chen chúc ồn ào ấy, có thằng bé lợi dụng đúng lúc anh lính gác còn mãi nhăn nhó đề nghị với đồng bào, luồn ra sau lưng anh và chạy tót sang bên kia cầu. Anh chưa kịp quát gọi lại, nó đã mất vào dãy phố kê đầu cầu bên kia.

Không thể bỏ trống chỗ gác để đuối theo, anh chỉ còn biết dậm chân dậm cẳng, làu bàu bực tức:

- Con cái nhà ai mà nghịch hơn quỉ!

Có mấy đứa bán kẹo gừng, đậu phộng rang cũng lấp lổm định bắt chước chú bé vừa rồi, nhưng anh lính gác đã nhanh tay tóm cổ áo lôi lại hết.

Một thằng bán kẹo gừng, mắt lác thiên lác địa, trề môi nói với đứa bạn vừa bị tóm cổ lôi lại:

- Tui bay không bắt chước nổi thằng ni mô! Hăn lanh hơn chuột nhắt. Chơi trốn tìm, ù mội, thả đĩa ba ba... với hăn chỉ có thua. Đừng hòng mà sờ được vào người hăn.

- Răng mi biết?

- Tao chơi mãi với hăn còn lạ chi.

- Hăn khoe từ hôm nổ súng, hăn đã tót được qua khu vực Mặt trận ba, bốn lần. - Chú bé bán đậu phộng rang nói chen vào.

- Hăn lọt qua bên đó làm chi?

- Coi chơi!

- Hăn có kể chuyện chi hay không?

- Khổ! Nhưng thú nhất là sáng mô hăn cũng gặp một toán Vệ Quốc Đoàn mà chỉ nhỏ bằng tui ta thôi, nhiều đứa còn nhỏ hơn. Toán ni chạy dọc theo bờ sông, tập quân sự một hai, tập ném lựu đạn, bắn súng... vui ghê lắm. Hăn đứng coi mà thèm rệu cả nước miếng!

- Vệ Quốc Đoàn mà chỉ nhỏ bằng tui ta thì đánh tây răng được? Hay là hăn nói láo?